

POSTNÍ DOBA VE FARNOSTI

Popelní středou jsme vykročili na čtyřicetidenní cestu přípravy na velikonoce. Je to doba velkého cvičení, jak bojovat s pokušením. Každý den náš život staví před stále nová pokušení – ke zlému smýšlení, mluvení, jednání. Mnohokrát za den se musíme vždy znovu rozhodovat mezi dobrem a zlem.

Jestli ti co chvíli povolují nervy-

Jestli jsi náladový, mrzutý, nedůsledná –

pak je čas, abys i ty začal trénovat

Postní duchovní rehabilitaci

I. týden - Utáhni si OPASEK

Proč: Abys byl lépe pánem sám sebe.

Kdy: Když máš něco udělat a nechce se ti. Donuť se.

Když máš chuť mluvit o sobě. Zmlkni.

Jak: Ovládej zrak, aby hleděl na to, co za to stojí.

Ovládej sluch, aby pozorně naslouchal druhému.

Ovládej chuť, když s tebou hýbe mlnsnost.

Ovládej hmat, - svou zchoulostivělost a pohodlnost.

Ovládej cit – braň se sentimentalitě, přecitlivělosti.

II. týden - Bud' spolehlivý a přesný jako HODINY

Proč: Abys měl cenu u lidí.

Kdy: Cos slibil, splň pohotově.

Cos začal, dokonči, i když tě to přestalo bavit.

Udělej nejprve, cos povinen, pak teprve co tě baví.

Jak: Starost o sebe slož na Boha, budeš mí volnou mysl k myšlení na práci a na druhé.

III. týden - Bud' upřímný a otevřený - Vylez ze své ULITY

Proč: Aby kolem tebe nenarůstalo odcizení a napětí.

Kdy: Když něčemu nerozumíš, nezakrývej to, ptej se.

Když uděláš chybu, omluv se a naprav to.

Když chybuje druhý, snaž se mu pomoci.

Jak: Když je předem jisté, že by tvé upozornění nepřijal, mlč.

Když je naděje, že si dá říct, hledej vhodné slovo a vhodnou chvíli k rozmluvě.

IV. týden - Sundej černé i růžové BRÝLE

Proč: Předsudky, nálady, antipatie, pokrývají pohled.

Kdy: Když máš špatnou náladu.

Když tě někdo vychvaluje.

Jak:: Každý má krom zjevných chyb i dobré stránky – jen je najít.

Každý má právo být jinak hloupý než jsem já.
Nebud' náladový – bud' spolehlivý.

V. týden – Měj otevřené OKO A RUKU

Proč: Ježíš chce pomáhat skrze tebe – a právě zde a právě teď.

Kdy: Když ostatní říkají co je mi po tom.

Jak: Sleduj, kde je co bolavé a pomoz.

Nebojuj proti zlu, na to je škoda času. – Konej hned dobro.

VI. týden – Daruj se jako voňavá RŮŽIČKA

Proč: Každé slovo, které vyslovíš, říkáš také Bohu..

Jak: S vědomím, že pokání není samo sobě účelem. Je to jen průprava na lásku, školení k větší lásce.

Kdy: Začni hned dnes.

Nauč se panovat sám sobě
nebudou tě ovládat jiní.

ŘEČ KŘÍŽOVÉ CESTY

Ať vstoupíte do kterékoli katolického kostela, padne vám do oka řada obrazů na stěnách chrámu. Čtrnáct je těch obrazů, a na všech je ústřední postavou Ježíš s velkým křížem.

A lidé, zvláště teď v postní době, je obcházejí a nad nimi se zamýšlejí. Jsou na nich události z posledních hodin života Pána Ježíše.

Proč zrovna tyto chvíle si lidé připomínají? Proč o nich medituji?

Ono je tu totiž zobrazeno, co všechno byl Ježíš ochoten podstoupit, aby lidi přesvědčil, jak opravdově myslel to, co jim říkal

Ale je tu také krásně zobrazeno, co i my prožíváme ve svém životě. Ježíš nám tu názorně ukazuje, jak máme zvládat své životní trampoly, aby nás nezlomily.

Třeba hned první obraz, první zastavení. Ježíš stojí před soudem. Soudce je zbabělý darebák. Svědci jsou podplaceni lháři. Beztak už jsi to také zažil, a kdoví kolikrát. To ještě zažiješ, že jsi nepravdivě pomlouván, že jsi podezírán z toho, cos neudělal. Co si v takové situaci počít? Naříkat, křičet, hadat se? Ne, udělej to, co uděl Ježíš. MLČ! Ona lež se nakonec vždycky usvědčí sama.

A pak hned vedle, druhý obraz. Ježíš přijímá kříž, trest za jiné, co se opravdu provinili. I nám se to stává, že jsme nuceni dělat nepřijemnou práci za jiné. Dokážem to, když je to nezbytné? A bez nářku, bez stěžování? Jako Pán Ježíš?

Pak je tu obraz docela trapný, Ježíš upadl. Nestačí na to, co začal. A ještě dvakrát se na křížové cestě najde týž obraz. Není to zbytečné, třikrát totéž? Myslíval jsem si to, když jsem byl mladík. Teď už si to nemyslím. Kdepak

třikrát, to já jsem se mnohokrát do něčeho kurážně pustil, a pak jsem pad, nemohl dál. Ještě že tu jsou tyto obrazy, které mi říkají, že není neštěstí upadnout, ale zůstat ležet. Pán Ježíš vždy znovu vstává, nevzdává to. Dokončil, co začal.

A tak jdou dál obrazy z křížové cesty Pána Ježíše, obrazy z životní cesty mé i tvé:

Ježíš zahlédne svou matku Marii, uvidí její zármutek. Jak je to hořké, zarmoutit někoho, koho máme rádi. Ale kde jde o povinnost, o velké dílo pomoci – tam nemohl couvnout Ježíš, tam nemohu couvnout ani já.

Pak přijdou obrazy útěšné. Ježíš si nechává pomoci od kolemjdoucího. Nechá si utřít tvář soucitnou Veronikou. Je mu líto plačících žen.

Pak Ježíšova cesta vrcholí. Vezmou mu i to poslední, co vlastnil: šaty, které mu ušila maminka. Přibijí ho na kříž. Vztyčí ho mezi dvěma zločinci. Tři hodiny trvá smrtelná agonie, než se mrtvé tělo může vrátit tam, odkud vyšlo: do klína matky.

A pak už jen tichý pořeb. Ticho podvečera Velkého pátku. Velké ticho před úsvitem Vzkříšení, před vítězstvím života nad smrtí. Před vítězstvím dobra nad zlem.

Rozumíš řeči křížové cesty? Je zde zobrazen důvod naší důvěry, že nesení našich životních křížů má smysl, když se je snažíme nést po způsobu Ježíšově. Vězte, stojí za to, zamyslet se v kostele nad obrazy křížové cesty.

L.S.

MOTÝLÍ ŽIVOT

Byl jednou jeden dobrý člověk. Procházel kolem pole se zeleninou a všiml si housenek, které se na ni živily. Po chvíli pozorování ale s nimi začal mít soucit, jak se neustále moří a pracně zlézají lodyhy, aby se dostaly k potravě. Ani pomyslení na slunce, duhu v oblacích, písně slavíka! Dobrý člověk začal uvažovat: Kdyby tyto housenky věděly, co tu jednou bude, kdyby tušily, co jim jako motýlům pokvete! Žily by úplně jinak, veseleji, s větší nadějí. Poznaly by, že život nesešává jen ze žrádla, a že smrtí není všemu konec.

Takto ten dobrý člověk uvažoval a začal jim vysvětlovat: „Budete volné! Zbavíte se své nemotornosti! Budete bez námahy létat a nacházet květy! A budete krásní!“

Ale housenky neposlouchaly. To budoucí, motýli, se prostě nedalo v řeči housnek vyjádřit. A tak se člověk pokoušel najít přirovnání: „Bude to jak na poli plném mrkvové natě...“

Housenky kývaly, ale ve svém housenčím obzoru myslely jen na nekonečné žrání.

Ne, takto jim to nevysvětlim, přemýšlel kolemjdoucí. A tak začal jinak: „Vaše kukla není to poslední, co prožijete. Proměňte se, narostou vám křídla, budou se třpytit jako zlato.“

„Vypadni!“ odpověděly housenky. „Jen nás zdržuješ od žrání!“

Škoda, že mnoho lidí dnes žije, právě jako tyto housenky. Nevidí si dál než na špičku zeleného listu, který se chystají zchroupat.

My křesťané, věřím, vidíme dál. Zvláště o velikonocích.

Velikonoce jsou svátky jara, pravil kdosi „moudrý“ v rozhlasu. Trochu jsem se zarazil. To velikonoce opravdu nejsou víc, než že se začínají zelenat louky a prospěvovat ptáci? Ale pak jsem si uvědomil, že to není tak špatné tvrzení. S jarem přece přichází nový život, přesněji řečeno, nová kapitola života. To, co nestačilo vykvést loni, má šanci letos.

A to může platit i o životě člověka. Nejme smetanka lékařská, která vykvete a skončí. Jsme jako malý stromek. S každým novým jarem poporoste, vyrazí víc pupenů a přinese kvalitnější plody. Každý rok prožíváme velikonoce, a proto máme každý rok šanci poporůst a přinést kvalitnější plody. Každý rok máme šanci uvidět o kousek dál, abychom jednou skutečně zahlédli nový život.

A tak velikonoce opravdu mohou být svátky jara. Nového jara našeho života. Při křtu jsme se zrodili pro Boha. A o velikonocích tím, že obnovujeme křestní slib, se znovu a hlouběji chceme ponořit do života s Bohem. Rozhodnutí pro Boha znamená stát se Božím dítětem, stát se dítětem pak znamená omládnout. Přichází nové jaro našeho života.

Ať už jsme se narodili ve století současném, minulém, nebo třeba i předminulém, všichni o letošních velikonocích můžeme omládnout. A zároveň uvidět mnohem dál: Pozorovat už nejen svou housenčí kuklu, ale zahlédnout i svůj příští vznešený a krásný motýlý život.

P. Pavel Svoboda

PROČ SE LIDI NEMAJÍ RÁDI

Potká kněz svou kdysiškolačku:

„Kolik máš dětí?“ – „Žádné.“

„Jsi vdaná?“ – „Ještě ne, vždyť mi ještě není třecet.“

„Máš vážnou známost?“ – „Známost, to už mám. Ale vážnou, to ještě ne.“

„Chceš zůstat starou pannou?“ – „To ne, ale na vdávání mám ještě času dost! – Toho se ještě bojím.“

Ja, tak to dnes s mladými lidmi vypadá. Polovina se manželství bojí – a z té, co se přece vezmou, se polovina brzo po sňatku rozvádí.

Host se ptá:

„*Pane furáři, sledujete mentalitu mládeže už bezmála šest desetiletí od konce války. Kde se tohle chování vzalo, z čeho vyrostlo?*“

Zdá se mi, že po válce vzniklo honembrani. Nebyl čas na řádný průběh známosti: Tak rok spolu jen tak chodit, aby se poznali. Pak rok vážná známost. Pak zasnoubení a stavění hnízda pro rodinu, zase tak rok. Pak jim nehrozí, že začnou pár měsíců po svatbě teprv poznávat, koho si to vlastně vzali. A zděšeně

od sebe prchájí dřív, než se aspoň pokusili pochopit, že život v páru je jiná, že se musí pro život ve dvou dovychovat. To SE že znamená především každý sebe, víc než toho druhého.

A když se přidají zásky rodičů?

Slovo „Tchyně“ nezískalo pro nic za nic tak špatnou pověst.

Naši biskupové sice zavedli povinnou přípravu na sňatek, ale ta je až v posledních dnech před svatbou, to už odvyknutí zlovyků způsobit nemůže. Měli by zavést ještě i povinnou přípravu rodičů. Jak do života mladých zasahovat mají – a jak nesmí, aby vznikl nový svébytný pár.

Ještě hůř je, když se ti mladí začnou spolu hádat.

Ale počkejte, hádat, to se manželé musí. Němá manželství to je nejhorší stupeň rozpadu vztahu. Jenomže musí se naučit hádat, dohadovat manželsky. Ne o to, kdo má pravdu, kdo vyhraje spor, ale kde je pravda. Musí oba pochopit, že všechnu pravdu, vševědoudnost a neomylnost má jen Bůh Stvořitel. A my, Boží děti, z té pravdy pochopíme jen sem tam kousek. A že je moc hezké, když manželé se snaží každý svůj pohled na věc skládat do mozaiky společného poznávání.

Nepatří mezi časně příčiny manželských hádek také finance, věčný nedostatek peněz?

Správně to říkáš, totiž s nedostatkem peněz jsou v manželství stálé, věčné. A nezáleží na tom, kolik vydělají. Vždy je těch peněz málo, než by právě chtěli mít. A tak, jsou-li dost hloupí, mají se stále oč hádat, místo aby dali hlavy dohromady a uvažovali, jak vyjít s tím, co mají.

Často bývá také důvod k hádkám to, co má manželé spojovat do krásného společenství. Jejich sexuální vztahy, když je neumějí sladit.

Ja, oni se často ani nenaucí pochopit, jaký je rozdíl mezi sexualitou a erotikou. Nový papež nám napsal výbornou pomůcku, encykliku o lásce, kde nevynechal ani to, co bývá ve zbožném psaní jaksi cudně zamlžováno, jako kdyby k tělesnému pohlednému styku nebyl člověk od Boha stvořen. Je to moc pěkný dar, tahle encyklika, ale má jednu vadu: Má 60 stránek. Kterýpak kněz může po svých snoubencích žádat, aby to celé prostudovali. Najde se mladý kněz, který by napsal čtivý stručný vejec pro naši mládež?

Proč se lidé nemají rádi?

Ale mají, ale často katastrofálně

Kdo je naučí lásku stálé a radostné?

NĚCO PRO MLADÉ

Ahojky kámoško. Popeleční středě se také říká škaredá. A já už vím proč. Já se ráda dobře napapám a mám ráda maso a to se o popeleční středě nemůže. Ále co je to jeden den? Jenže půst trvá dál. A jak já, holka, se asi budu postit? A proč? Když jsem měla mamku v nemocnici, byla jsem moc smutná a moc jsem se těšila, až přijde domů. Ne, že bych nejedla, ale ta chuť to nebyla. Jen jsem se těšila až ji pustí z nemocnice, jak si k ní sednu, budeme si povídat. Tak takhle si já představuji ten půst. Jako když jsem se těšila na mamku a na nic jiného jsem nemyslela.

Tak už víš, jak my holky můžem prožívat půst.

xxxxxxxxxxxxxx

Mnohý strom je křivý, a přesto nese sladké ovoce. (Ruské přísloví)

Předsevzetí

Jance vhrkly slzy do očí. Pod diktátem sedí velká červená trojka. „Hurá, mám trojku, to jest napsal jsem to „dobře“, slyší volat Marka, který mává sešitem a předvádí indiánské tance. Ale Janku pálí oči dál. Proč jen jsem taková ubřečená. Vždyť taťka jistě řekne, že trojka znamená dobře a že je rád, že se jeho dcera dobře učí, a maminka se usměje. „To si správis.“ A já přesto brečím, dneska už potřeju. Co pomůže velké novoroční předsevzetí zapsané do deníčku. NEFŇUKAT! Každé ráno si ho Janka opakuje, ale nic to nepomáhá. Tak dost! Brečet se nebude, utírá Janka oči a zakusuje se do svačiny, O dvě hodiny později vychází Janka ze školy obřížená aktovkou, taškou do výtvarky a novým velkým atlasem, co se do aktovky nevešel. V tramvaji si sedne, když vidí několik volných míst. „Jo, jo, mladí si sedí a staří aby stáli,“ ozve se nad ní nepřijemný hlas. Janka vyskočí, popadne aktovku a atlas ale tašku s výtvarkou chytne nešikovně jen za jedno ucho a už se z ní kutáletí tempery, tuše, pastelky a všechno je zasypano batevními korálky. Janka vzlykne. Chce se jí utéct, ale nezbyvá jí nic jiného než sbírat a sbírat. Přitom už vzlyká nahlas, je jí jedno, co si lidé kolem myslí. Všechno je posbíráno, jen pár korálků se odkutálelo do neznáma.

A už je tu její zastávka. Janka spěchá domů a přes clonu slz skoro nevidí. Konečně je doma. Dlouze zvoní a padá otevírající mamince do náručí. Všechno mezi vzlyky vypovídá a končí zoufalým: „Já se toho breku snad nikdy nezbavím!“ Maminka ji hladí po hlavě: „Víš, Pán Bůh hodnotí nejen to, co se nám podaří, ale i to, o co se snažíme, možná o to víc, že se snažíme i když se nám nedaří. Teď jsem se do toho nějak zamotala,“ směje se maminka, ale Janka rozumí. Poslední vzlyk, pořádně vysmrkat. „Tak jo, budu se dál snít,“ myslí si a usměje se na maminku: „Nechceš pomoci s nádobím?“

M.V.

NĚCO PRO STARŠÍ GENERACI

Kdo jedná jako člověk moudrý?

Moudrost, to je víc než vzdělanost. Vzdělanec jen ví mnohé o mnohém. Moudrost je víc než chytrost. Chytrák ví jen to, jak všeho využít ke svému momentálnímu prospěchu. Moudře jedná ten, kdo se z Ježíšova evangelia učí jednat laskavě a vlídně. Moudrý je ten, kdo je laskavý. Moudrý je ten, kdo umí všechny události měřit správnou mírou: krutec nepovažuje za horu, kvůli chvilkové malíčkoseti se nerozčílí.

Matouš: farní občasník pro vnitřní potřebu vydává farní úřad Fryšava
Šéfredaktorka Jana Hrdinová . Technický poradce Jitka.